

Liecības iegūšana par Dievu Tēvu, Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, un Svēto Garu

Elders Roberts D. Heilzs
no Divpadsmit apustuļu kворuma

Kas ir ticis teikts man . . . var tikt teikts jums ar Svēto Garu . . . saskaņā ar jūsu paklausību un vēlmēm.

Es līdzīgi jums esmu pateicīgs, ka varēju piedalīties svinīgajā sanāksmē. Taču es domāju, ka varētu sniegt kādu doktrīnas punktu un palīdzību. Kad mēs pacēlām savas rokas taisnā leņķī svinīgajā sanāksmē, tas nebija tikai balsojums — mēs veicām privātu un personīgu apņemšanos, pat derību, ka atbalstīsim un aizstāvēsim likumus, priekšrakstus, baušļus un Dieva pravieti, prezidentu Tomasu S. Monsonu. Esmu ļoti pateicīgs, ka varēju piedalīties kopā ar jums un pacelt savu labo roku taisnā leņķī.

Mani brāļi un māsas, pēdējo mēnešu laikā man ir bijusi pazemīga pieredze, kura man ir devusi iespēju ar pateicību apdomāt dzīvības dāvanu. Šīs pieredzes laikā es ilgstoši apdomāju savu liecību par Dievu, mūsu mūžīgo Tēvu, un Viņa vecāko Dēlu, mūsu Glābēju un Pestītāju, Jēzu Kristu, un to, kā es ieguvu savu liecību par Tēvu un Dēlu.

Cilvēki visā pasaulē no ikvienas reliģijas un ticības veida meklē un cenšas saprast: “Kas ir Dievs?” “Kādas ir Viņa un Jēzus Kristus attiecības?” un “Kādas ir mūsu attiecības ar Viņiem?”

Es droši zinu, ka mūsu Debesu Tēvs un Jēzus Kristus dzīvo. Grēku Izpirkšana ir īsta. Dievs Tēvs un Jēzus Kristus ir atšķirīgas, atsevišķas un nemirstīgas būtnes. Viņi pazīst mūs kā atsevišķus cilvēkus, un Viņi dzird un atbild uz mūsu sirsnīgām lūgšanām. Jēzus Kristus Amerikas kontinenta iedzīvotājiem liecināja: „Es liecinu par Tēvu, un Tēvs liecina par Mani, un Svētais Gars liecina par Tēvu un Mani.”¹ Svētais Gars ir man liecinājis, kas tā ir patiesība.

Es savu liecību sāku iegūt savā jaunībā, kad es apdomāju 13 pravietiskos paziņojumus, kurus sauc par Ticības apliecinājumiem, kurus uzrakstījis Džozefs Smits, lai raksturotu atjaunotā Jēzus Kristus evaņģēlija ticības pamatus. Sākumskolā mēs tos iemācījāmies no galvas. Pirmais no šiem paziņojumiem saka: “Mēs ticam Dievam, Mūžīgajam Tēvam, un Viņa Dēlam Jēzum Kristum, un Svētajam Garam.”²

Džozefs Smits zināja šo trīs Dievības locekļu dabu no personīgās pieredzes. Kā 14 gadus vecs zēns viņš vēlējās uzzināt, kuru no daudzajām kristiešu baznīcām viņam jāapmeklē. Bībelē, Jaunās Derības Jēkaba grāmatā viņš lasīja: “Bet, ja kādam no jums trūkst

gudrības, tas lai to lūdz no Dieva.”³ Paklausīgi viņš nometās ceļos lūgšanā un tika Dieva Tēva un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, apciemots. Viņš aprakstīja viņus kā “divas personas stāvam virs manis gaisā, kuru spožumu un godību nav pat iespējams aprakstīt. Viena no viņām [Dievs Tēvs] uzrunāja mani, nosaucot mani vārdā un, norādot uz otro, sacīja: “Šis ir Mans mīlais Dēls. Uzklausi Viņu!”⁴

Kopš manas bērnības Džozefa Smita pieredze ir mani vadījusi — un varētu vadīt mūs visus. Jaunais pravietis mācījās patiesību par mūsu Debesu Tēvu un Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, jo viņš no Svētajiem Rakstiem mācījās saprast Viņa Debesu Tēva gribu un tad uzticīgi paklausīt.

Šis paraugs bija Glābēja izveidots un parādīts kā piemērs tam, kā tas aprakstīts Bibelē. Kad Jēzus bija 12 gadus vecs zēns, Viņa māte Marija un Viņa zemes tēvs Jāzeps atrada Viņu mācām templī. Jēzus viņiem jautāja: “Vai nezinājāt, ka Man jādarbos Sava Tēva lietās?”⁵ Taču Jēzus nerunāja par Jāzēpa darbu. Viņš runāja par Savu patieso un mūžīgo Tēvu Debesīs.

Veids, kādā Dievs Tēvs dažos gadījumos stāda priekšā Savu Dēlu, ir zīmīgs: “Un, kad Jēzus bija kristīts, Viņš tūdaļ izkāpa no ūdens. . . . un balss no debesīm sacīja: “Šis ir Mans mīlais Dēls, uz ko Man labs prāts.”⁶ Un atkal Apskaidrošanas kalnā: “Un no padebeša nāca balss, sacīdama: “Šis ir Mans Dēls, Mans izredzētais, to klausait!”⁷

Kad Jēzus parādījās Amerikas kontinentā, Viņš tika stādīts priekšā tādā pašā veidā: “Lūk, šis ir Mans mīlotais Dēls, pie kura Man ir labs prāts, kurā Es esmu pagodinājis Savu Vārdu — klausieties Viņu.”⁸ Un tad, gandrīz divus gadu tūkstošus vēlāk, tie paši vārdi tika runāti uz jauno Džozefu Smitu: “Šis ir Mans mīlais Dēls. Uzklausi Viņu!”⁹

Tam, kā Debesu Tēvs vēlas mums stādīt priekšā Savu Dēlu, ir īpaša nozīme, Viņš pavēl mums klausīties — “dzirdēt” Jēzus vārdus. Kas ir šis Jēzus? Viņš kopā ar Savu Tēvu piedalījās pasaules radīšanā un bija atbildīgs Sava Tēva vadībā, lai uz zemes radītu visas lietas to veidolā. “Un pasaules bez skaita Es esmu radījis; un arī tās Es radīju pats Savam nodomam; un ar Dēlu es tās radīju, kurš ir Mans Vienpiedzimušais.”¹⁰ Jēzus Kristus ir Tēva Vienpiedzimušais Dēls miesā. Viņš ir mūsu starpnieks ar Tēvu. Viņš ir Glābējs, kurš ir atdevis par mums Savu dzīvību un kurš aizstāv mūs Tēva priekšā. Tādēļ mēs Debesu Tēvam lūdzam Viņa Dēla, Jēzus Kristus, Vārdā. Jēzus, Dēls, nav tā pati būtne, kas Viņa Tēvs, bet Viņš ir kā Viņa Tēvs. Arī Viņš ir slavas pilna būtne ar spēku un pilnvarām.

Man tas ir ļoti pamācoši un aizkustinoši — aplūkot, kā Jēzus runā ar Savu Tēvu. Viņa lielajā aizlūgšanā, kura atrodama Bibelē Jāņa evaņģēlijā, ir neklūdīgi skaidrs, ka Jēzus

atzīst, ka Viņš ir Dēls. Ieklausieties vārdos, kad Viņš Savam Tēvam Debesīs ziņo par Savas zemes misijas paklausīgo pabeigšanu:

“Es Tevi esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt Tu Man esi uzdevis. Tos vārdus, ko Tu Man devi, Es esmu devis viņiem, un viņi ... ticējuši, ka Tu Mani esi sūtījis. Tāpat kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē. Un to skaidrību, ko Tu Man esi devis, Es esmu devis viņiem, lai viņi ir viens, tāpat kā Mēs esam viens.”¹¹

Glābēja kalpošanas laikā mācekļi patiešām kļuva kā viens, taču ne savos fiziskajos ķermeņos. Tie kļuva vienoti nodomos un mīlestībā. Šī ir tā Dieva Tēva un Viņa Dēla Jēzus Kristus vienotība, par kuru runā Svētie Raksti. Viņi abi ir atšķirīgas būtnes, bet Viņi ir vienoti nodomos, Savā mīlestībā pret mums un darbā, kuru Viņi dara mūsu labā.

Glābējs vēl lūdza:

“Un tagad apskaidro Tu Mani, Tēvs, ar to skaidrību, kas Man bija pie Tevis, pirms pasaule bija.

. . . lai pasaule atzīst, ka Tu esi Mani sūtījis un viņus esi mīlējis tāpat, kā Tu Mani esi mīlējis. . . . tāpēc ka Tu Mani esi mīlējis, pirms pasaule bija radīta.”¹²

Ak, cik Jēzus ļoti vēlējās, lai mēs pazītu Tēvu, kā Viņš pazina. Viņš lūdza:

“Taisnais Tēvs! Pasaule Tevi nav atzinusi, bet Es Tevi esmu atzinis, un šie [mācekļi] ir atzinuši, ka Tu Mani esi sūtījis.

Un Es viņiem esmu darījis zināmu Tavu Vārdu un darīšu To zināmu, lai mīlestība, ar ko Tu Mani esi mīlējis, būtu viņos un arī Es būtu viņos.”¹³

Jēzus parādīja Savu lielo mīlestību pret tiem, kuri izvēlējās sekot Viņam, kad Viņš lūdza par viņu aizsardzību: “Es nelūdzu, lai Tu viņus paņemtu no pasaules, bet lai Tu viņus pasargātu no ļauna.”¹⁴ Viņš lūdza par mums, brāļi un māsas.

Un tad ar lielu mīlestību mūsu Glābējs lūdza, lai viņi, tas ir, mēs, varētu būt ar Viņu atkal: “Tēvs, Es gribu, lai, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis.”¹⁵

Gatavojoties Izpirkšanas upurim, kad Viņš uzņēmās uz Sevis visas cilvēces grēkus, bēdas un ciešanas, Jēzus Ģetzemanes dārzā lūdza Savu Tēvu. Viņš atkal darīja skaidru, ka Viņš nedarīja Savu paša darbu. Viņš lūdza: “Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet

Man garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi.”¹⁶ Šajā Viņam un mums visiem izšķirošajā brīdī Viņš nerunāja uz Sevi vai nepaļāvās uz Saviem spēkiem. Viņš sauca uz Savu Tēvu, Visuvareno Dievu, lai spēcīnātu Viņu un atļautu Viņam pildīt Sava Tēva gribu; un Viņa Tēvs sūtīja eņģeli “no debesīm, Viņu stiprināt.”¹⁷ Es tik ļoti mīlu šo mīlestību, kas Tēvam ir pret Viņa Dēlu un pret mums visiem.

No brīža, kad pasaule tika radīta, līdz beigu brīdim pie krust, Glābējs darbojās Sava Tēva lietās. Viņš pabeidza darbu, kuru Viņš bija sūtīts darīt. Tāpēc mēs nebrīnāmies, ar ko Viņš runāja pie krusta, kad Viņš teica: “Viss piepildīts,”¹⁸ un “sauca skaņā balsi: “Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās.”¹⁹ Mēs zinām, ka Viņš lūdza Savu Debesu Tēvu.

Es liecinu, ka mūsu Glābējs dzīvo. Viņš ir Tēva Vienpiedzimušais, un Viņš nāks atkal uz šīs zemes, lai valdītu. Viņš ir Jēzus Kristus, Israēla Svētais, “pilns labvēlības žēlastības un patiesības . . . tas ir Viņš, kas [nāca], lai uzņemtos pasaules grēkus, jā, katra cilvēka grēkus, kurš nelokāmi tic Viņa Vārdam.”²⁰ Viņš ir tas patiesais Dieva Dēls, kurš piecēlās no nāves trešajā dienā, atnesot augšāmcelšanās iespēju visiem, kuri nāks uz zemes. Es arī liecinu, ka Dievs, mūsu mūžīgais Tēvs, dzīvo un mīl katru no mums, jo mēs esam Viņa bērni. „Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.”²¹

Kā Tā Kunga, Jēzus Kristus, apustulis, es liecinu par patiesību, kas ir Svētajos Rakstos un to, kas ir ticis teikts man, un var tikt teikts jums ar Svēto Garu. Tas tiks atklāts saskaņā ar jūsu paklausību un vēlmēm. Glābējs Savas mirstīgās kalpošanas laikā mācīja mums šo lielo patiesību, kas attiecas uz mums visiem: “Un visu, ko jūs lūgsit Tēvam Manā Vārdā, kas ir taisnīgi, ticot, ka jūs saņemsiet, lūk, tas jums taps dots.”²² Es liecinu, ka es zinu šīs lietas un ka es droši zinu, ka tas, ko esmu runājis, ir patiesība. Lai jūs meklētu pēc šādām zināšanām ir mana lūgšana, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. 3. Nefījs 11:32.
2. Ticības apliecinājumi 1:1
3. Jēkaba v. 1:5.
4. Džozefs Smits — Vēsture 1:17
5. Lūkas 2:49

6. Mateja 3:16–17.
7. Lūkas 9:35.
8. 3. Nefijs 11:7.
9. Džozefs Smits — Vēsture 1:17
10. Mozus gr. 1:33.
11. Jāņa 17:4, 8, 18, 22.
12. Jāņa 17:5, 23–24.
13. Jāņa 17:25–26.
14. Jāņa 17:15.
15. Jāņa 17:24.
16. Mateja 26:39.
17. Lūkas 22:43.
18. Jāņa 19:30
19. Lūkas 23:46.
20. Almas 5:48.
21. Jāņa 3:16.
22. 3. Nefijs 18:20.